

af den Tynge, der hviler paa Forbindelsen mellem Landene, men saa maa den være en almindelig.

Bille: Jeg frygter dog for, at de Udtalelser, der kom fra den høitærede Minister med Hensyn til de Reklamationer, der maatte kunne gøres gjældende fra Fremmedes Side, ere lidt for almindelige, og jeg skal henstille til den den høitærede Minister, om han ikke maatte finde Anledning til at gjøre nogen Indskrænkning i sine Udtalelser derom. Den høitærede Minister udtalte saaledes, at det var en given Sag, at hvis Lovforslagets § 3, saaledes som det kom fra og forrige Gang, var gaaet endelig igjennem, saa vilde deraf fremgaa en Situation, der kunde berettigede de Nationer, der vare i Besiddelse af de mest begunstigede Nationer Klausul, til at gjøre Indsigelse, thi, sagde han, Skibsafgiftens Ophævelse vilde ikke alene komme Nderverierne tilgode, men tillige Varerne, og dette var den anden Side af Sagen, som jeg skulde have overset. Jeg maa dog holde for, at det er rigtigt meget bestemt at hævde, at Skibsafgiften er en paa Skibene hvilende Afgift. Det kan være et økonomist Spørgsmaal, hvorledes den senere reparteres paa Varerne; men hvor der tales om Lovbestemmelser og Traktater i disse Forhold, der tror jeg, man aldeles bestemt maa fastholde, at Skibsafgiften er en Afgift paa Skibene, ligesom Løbsafgiften er en Afgift paa Varerne, og det turde være farligt at blande disse to Ting sammen. Den Bestemmelse, vi havde tilføjet i Lovforslaget forrige Gang, forstod jeg ikke saaledes, at Ministeriet vilde være bemyndiget til at frigive Farten paa enkelte Dele af det omtalte Territorium for visse Landes Skibe; det skulde kunne frigive den for enkelte Strækninger, større eller mindre, af det angivne Territorium mellem Lindsnas—Lægel og Kalmar—Nügenwalde, men paa disse Strækninger skulde Afgiften da bortfalde for alle Nationer. Naar det forstaaes saaledes, saa fastholder jeg den Mening, at der ikke vilde være nogensomhelst Berettigelse til at gjøre Reklamation paa Grund af Klausulen „de mest begunstigede Nationer“. Det forekommer mig, at den høitærede Minister maa paa Embedsvegne meget nødvendig fastholde dette, thi hvis han ikke gjør det, saa er den nærværende Lov yderst farlig, thi den gjør allerede en Indskrænkning paa den udenrigste Fart, som vel er mindre end den, vi vilde have gjort, men som i sit Væsen dog er af ganske samme Natur. Den har tilbørlig været der siden 1863, og nu bliver den gentagen i en ny Form. Hvis den høitærede Ministers Argumentation er rigtig, maatte f. Ex. Lydsland kunne reklamere imod den § 2, der nu staar i Lovforslaget, og sige: „Denne Ophævelse af Skibsafgiften for Sundfarten til og fra visse svenske Havne er en Begunstigelse, som I give til det svenske Korn, den svenske Havre,

den svenske Rug, men som ikke vor Rug, vor Havre og vor Gvede, der kommer nebe fra Slesvig, Holsten og den nordtydske Kyst osv., har“. Jeg har vel endnu aldrig hørt, at nogen Nation skulde ville tænke paa at gjøre en saadan Indsigelse gjældende. Men skulde den kunde gøres gjældende efter den § 3, vi havde vedtaget, vilde den ogsaa kunne gøres gjældende efter den § 2, som den høitærede Finansminister nu giver sit Samtykke til. Der er vistnok en stor Misforstaaelse tilstede. Jeg tror ikke, at der med mindste Fryde kan være Tale om nogen Reklamation, enten efter den Affattelse, vi havde givet § 3, eller efter den Affattelse, der nu er givet Lovforslagets § 2, og jeg tror, at man i den danske Stats Interesse meget bestemt bør fastholde dette, for at ingen Sammenblanding skal ske. Den høitærede Finansminister endte med nogle Bemærkninger, af hvilke den ene angik Spørgsmaalet om Gjensidighed. Jeg skal ikke optage dette Spørgsmaal, det har ikke været berørt videre idag, og det ligger heller ikke meget praktist for. Forinden det kan bevares, maa man kjende de konkrete Omstændigheder, hvorunder det frembyder sig. I al Almindelighed tror jeg ikke paa Gjensidigheds-Theorien, men det kan jo være, at der kan komme praktiske Undtagelser, og at det er klogt og forstandigt at tage saadanne Gjensidigheds-Hensyn; men indtil Spørgsmaalet praktist ligger for, tror jeg ikke, man behøver at inblade sig videre derpaa. Derimod kan jeg ikke negte, at den høitærede Minister for mit Vedkommende har taget fuldstændig feil, naar han troede, at jeg kun havde tiet om den Kompensation, „det Vederlag“, der skulde gives for Skibsafgiften, fordi det maatte være en stiltiende nødvendig Forudsætning, at et saadant skulde findes. Dette er ikke min Mening; det er min Anskuelse, at der kan være fuld Anledning til at komme ind paa Ophævelsen eller Nedsættelsen af Skibsafgiften og overhovedet paa en Omregulering, en Reduceren af forskellige Afgifter, uden at derfor kræves noget Vederlag. Fordringen paa en Kompensation vilde være rigtig og berettiget, hvis vor hele Statshusholdning stod saaledes, at Regnskabet lige akkurat slog til, at Indtægter og Udgifter gik, som man siger, o—p op, thi under saadanne Forhold vilde det ikke være berettiget at borttage en væsentlig Statsindtægt — og den udenrigste Skibsafgift spiller jo en Rolle af omtrent 700,000 Kr., tror jeg — uden at give noget Vederlag derfor. Men naar Statshusholdningens Bilkaar ere saaledes, at vi i en Række af Aar have lagt op betydelige Summer hvert Aar og gjøre det endnu, saa forekommer det mig ikke, at der er nogen Nødvendighed for strag, naar der bliver Tale om Reducering af en Afgift, at forlange noget Andet sat i Steedet. Jeg indrømmer villigt — og det har jeg gjort hver Gang, Spørgsmaalet har været bragt paa Bane, — at Spørgs-